

**„Всичко, което съм правил, е правено в името на моето отечество
България!“ - Борис Христов**

Борис Кирилов Христов е роден на 18 май 1914 г. в Пловдив. От 1930 започва да пее в софийския хор „Гусла“, на който след 1940 г. става солист. Две години по-късно със стипендия от правителството на Царство България Борис Христов заминава на обучение и специализация в Милано при Рикардо Страчари (1875-1955), известен баритон. След няколко гостувания и рецитала в Австрия през 1944 и 1945 г., през декември 1945 Христов се връща в Италия. Оперния си дебют прави в ролята на Колин от операта „Бохеми“ в Реджо ди Калабрия на 12 май 1946 г. През следващите години Христов се изявява в няколко роли в миланската Ла Скала, във венецианската Ла Фениче, в операта на Рим, в лондонската Ковънт Гардън, а също така и в оперните театри на Неапол, Флоренция, Барселона, Лисабон, Рио де Жанейро, Сан Франциско и др.

С годините българският бас се превръща в един от най-изтъкнатите оперни изпълнители. Музикалната критика въз основа на гласовите данни, артистичните способности и сценично присъствие, определя Борис Христов като най-великия бас от втората половина на XX век. Италианците го нарекоха “гласът на нашия век”, още “цар на сцената, титан, най-великият”. Уникалните му творчески прояви на певец, артист и музикант на най-престижните световни сцени се съчетават с личностните му качества и с многостранно проявеното му дарование. Определят го като един от най-красивите гласове, а негово изкуство – като уникално явление в световния музикален живот.

Дълго време отношенията на Борис Христов с комунистическото правителство в България са напрегнати и понякога направо враждебни. Не е допуснат на погребението на баща си през 1961 г., като му е отказана за пореден път входна виза. По-късно често започва да идва у нас, включително и за прочутия запис на църковни песнопения, реализиран в храм-паметника „Св. Александър Невски“. Дарява дома си на ул. “Цар Самуил” № 43 в София /днес Къща-музей “Борис Христов”/ на българската държава за развитието на млади оперни певци и за превръщането му в център на изкуствата. След негов дарителски акт през 1986 г. в Рим е открита

“Българска академия за изкуство и култура – Борис Христов”, в която млади български таланти-стипендианти развиват дарованието си и усъвършенстват певческите си възможности. На 22 юни 1986 г. Борис Христов приключва своята кариера и изнася своя последен концерт в Българската академия в Рим. Умира на 28 юни 1993 г. в Рим, но поклонението е в храм-паметника „Св.Александър Невски” и е погребан в София.

Творчески принос:

Борис Христов принадлежи към малкото артисти, които в рамките на една кариера са успели да бъдат сред първите и на оперната сцена, и в концертните зали. Особено място в репертоара му заемат ролите от оперните спектакли - много от тях и до днес остават модели за интерпретация и пълноценно вокално, музикално и артистично изразяване. Изнася концерти, участва в престижни фестивали, реализирал е множество записи (сред които всички песни на Мусоргски). Доказал се е и като отличен изпълнител на камерна и на вокална църковна музика. През 50-те и 60-те години на XX век е всепризнат майстор-изпълнител на руска класическа музика. Критиката изтъква неговите неотменни качества: гласово богатство, безупречна дикция и адекватно претворяване на образа, внушителна фигура, харизматичност и покоряващ глас.

Награди и отличия:

1. Париж, 1953 г. – Grand Prix du Disque
2. Париж, 1953 г. – Academie du Disque Francais
3. Париж, 1953 г. – Academie Charles Cros
4. Париж, 1954 г. – Academie Charles Cros
5. Париж, 1955 г. - Academie Charles Cros
6. Париж, 1956 г.- Academie Charles Cros
7. Париж, 1957 г. - Academie Charles Cros
8. Париж, 1957 г. - Academie du Disque Francais
9. Париж, 1958 г. – Academie Charles Cros

Удостоен е с титлите: Народен артист на България; Почетен гражданин на София; Командор на Италианската Република; Командор на Ордена на Кавалерите на светите апостоли Петър и Павел /Бразилия/.